

Sygn. akt III Cz 597/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Magdalena Hupa – Dębska

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa O. K.

przeciwko M. K.

o alimenty

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 7 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV RC 513/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Magdalena Hupa – Dębska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Rybniku oddalił wniosek M. K. o zwolnienie od ponoszenia kosztów sądowych, względnie opłaty od apelacji przy ustaleniu, że pozwany od 27 lutego 2015 r. jest zarejestrowany jako bezrobotny, bez prawa do zasiłku, nie posiada majątku, mieszka z rodzicami, którzy ponoszą koszty jego utrzymania oraz pomagają mu finansowo spłacając jego zobowiązania. Jest ojcem dwóch małoletnich synów, którzy mieszkają oddzielnie. Nadto ustalił Sąd, że pozwany liczy 40 lat, z wykształcenia jest górnikiem, jednak nigdy nie pracował w tym zawodzie. Pomagając matce prowadzącej handel na targu osiągał w przeszłości dochód rzędu 3.500 zł. Na przełomie lat 2013/2014 z pracy w Niemczech uzyskał 1.700 euro, z czego 1.500 euro przesłał na utrzymanie rodziny. Wcześniej kilkanaście lat pozwany przebywał w USA, gdzie zarabkował świadcząc usługi remontowo-budowlane. Do Powiatowego Urzędu Pracy w J. zgłoszono oferty pracy dla osób w zawodzie górnika z miesięcznym wynagrodzeniem brutto w wysokości 4.000 - 4.500 zł. Powiatowy Urząd Pracy w G. dysponuje ofertami pracy dla mężczyzn bez wyuczonego zawodu oraz robotników budowlanych za wynagrodzeniem 1.680 zł brutto. W tych okolicznościach stwierdził Sąd, że pozwany ma realne możliwości zarobkowe, które równe są co najmniej najniższemu wynagrodzeniu, co pozwala mu ponieść koszty postępowania. Podkreślił, że gdy pozwany pracował, jego wynagrodzenie było znacznie wyższe od najniższego gwarantowanego wynagrodzenia. Przeprowadzone dowody pozwoliły przyjąć Sądowi, że pozwany jest osobą zdolną do pracy i zaradną, potrafiącą pracować zarówno w kraju jak i za granicą oraz osiągać godziwe wynagrodzenie. W tych okolicznościach doszedł Sąd do przekonania, że pozwany przy należyтым wykorzystaniu możliwości zarobkowych jest w stanie ponieść koszty sądowe, toteż jego wniosek oddalił, jako podstawę rozstrzygnięcia wskazując art. 102 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Z zażaleniem na to postanowienie wystąpił pozwany, wnosząc o jego zmianę przez zwolnienie go od kosztów sądowych, względnie od opłaty od apelacji. Zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zgromadzonego materiału dowodowego polegającą na uznaniu, że aktualna sytuacja finansowa i majątkowa pozwanego pozwala mu

na poniesienie kosztów sądowych, w tym opłaty od apelacji. Podniósł, że uzyskiwane nikłe dochody nie pozwalają mu na zaspokojenie bieżących potrzeb, a wbrew twierdzeniom Sądu, nie ma dla pozwanego ofert pracy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego nie mogło być uwzględnione.

W myśl art. 102 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U. z 2010r., Nr 90, poz. 594 ze zmianami), zwolnienia od kosztów sądowych może się domagać osoba fizyczna, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. W złożonym oświadczeniu pozwany w istocie nie wskazał źródeł swego utrzymania podając jedynie, że korzysta z pomocy rodziców.

Instytucja zwolnienia od kosztów sądowych stanowi pomoc państwa dla osób, które ze względu na ich trudną sytuację życiową i materialną nie mogą uiścić tych kosztów bez wywołania uszczerbku w koniecznych kosztach utrzymania siebie i rodziny. Aby z niej skorzystać, po stronie wnioskodawcy muszą istnieć rzeczywiste i nie do przewyciężenia przeszkody uniemożliwiające zgromadzenie środków na pokrycie kosztów sądowych.

Zasadnie zatem Sąd pierwszej instancji zwrócił uwagę nie tylko na deklarowane, ale też na potencjalne i realne możliwości zarobkowe pozwanego, będącego mężczyzną zdrowym, w sile wieku, o doświadczeniu w handlu oraz w pracach remontowo-budowlanych. Nie przedstawił przy tym pozwany okoliczności ograniczających jego możliwości zarobkowe, zatem kierując się doświadczeniem życiowym wypada przyjąć, że przy należytych staraniach powinien uzyskać on zatrudnienie za wynagrodzeniem oscylującym w granicach przeciętnego, co pozwoli mu na pokrycie kosztów sądowych, które na obecnym etapie postępowania sprowadzają się do opłaty od apelacji wynoszącej 420 zł. Dokonany przez pozwanego wybór zatrudnienia niepełnego i niżej opłacanego nie ma zatem wpływu na ocenę jego możliwości zarobkowych. Skoro jedynym zajęciem pozwanego jest pomoc matce w jej działalności przez dwa-trzy dni w tygodniu, należy przyjąć, że nie wykorzystuje on w pełni realnych możliwości wykorzystania swej zdolności zarobkowej, jak to miało miejsce w przeszłości, a tym samym nie zasługuje na pomoc państwa polegającą na udzieleniu mu zwolnienia od ponoszenia kosztów sądowych.

Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy stwierdził brak przesłanek koniecznych dla zastosowania art.102 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i oddalił wniosek pozwanego o zwolnienie go od ich ponoszenia.

Wobec powyższego bezzasadne zażalenie pozwanego oddalono stosownie do

art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc.

SSO Magdalena Hupa-Dębska